

[Stauning.]

mig, at har de kunnet unddrage sig Ansvaret, bør de ikke som Skatteydere en Gang til unddrage sig Medansvaret og læsse det over paa andres Skuldre. De var endda med i Spillet, og nogle af dem klarede sig helskindet ud af Spillet og sidder med Formuerne i Behold, trods alt hvad der er sket for Tusinder af andre Mennesker. Det er jo ikke usædvanligt, at naar det gaar galt for en Ven, træder Vennekredsen sammen og hjælper ham over Vanskelighederne. Her gik det virkelig galt for nogle Venner af denne store Kreds, og det er dog ikke mere end rimeligt, at denne Kreds tager Broderparten af den økonomiske Byrde, som her er at bære.

Det er denne Betragtning, der fører os til Fremsættelsen af dette Lovforslag, og vi er, om jeg saa maa sige, saa maadeholdne, at vi under Hensyn til alle formildende Omstændigheder, som kan anføres, ikke foreslaar en ny stor Beskatning paa de øverste Rangklasser, hvilket i og for sig havde været rimeligt, men vi indskrænker os til at foreslaa ophævet den Ændring i den gældende Formueskat, som i forrige Rigsdagsamling blev gennemført, og som tilsigtede just at give Skattelettelse til dem, der burde have Skattepaalæg.

Den Lov, som gennemførtes om Lempelser i Formuebeskatningen, var — det fremgik tydeligt af Forhandlingen om den — et højt beklageligt Skridt til Siden. Dette Udtryk er jo kendt gammel Venstretale, og det, at 11 Venstremedlemmer her i Salen fralagde sig Medansvaret for denne Lovs Principper, maa vel nok kunne siges at berettige til Udtrykket „et Skridt til Siden“. Det var vist en stor Fejl af Venstre at gennemføre denne Lov, men den blev gennemført og er med Rette blevet betegnet som den mest umoralske Lov, der er gennemført, siden vi fik den fri Forfatning her i Landet.

Denne Lov lettede Formueejerne for et Beløb, der netop svarede til det, der nu udkræves til Dækning af Renter og Afdrag paa Landmandsbanklaanet. At de, der har staaet nærmest ved Spillet og Spekulationen eller maaske endog deltaget deri, nu faar Skattelettelse førend andre, det er dog ganske umoralsk, og at de oven i Købet faar det ved Nedskæring af Livsvilkaarene for de allerfattigste, det gør Skammen endnu større, og det er derfor, vi synes, at denne Lov bør ophæves.

Og her er en god Begrundelse ogsaa for dem, der i Fjor stemte for Formueskattens Ændring, til at ophæve den igen, thi nu skal der efter det i Loven paabudte paa

ekstraordinær Vis skaffes Midler til Landmandsbanklaanets Forrentning og Afdragning. Det er paalagt Ministeren og Ministeriet at skaffe disse Midler, og det er udtrykkelig sagt, at de skal skaffes paa særlig Maade. En Henviisning til, at de almindelige Bevillinger giver tilstrækkeligt, er ikke en Opfyldelse af Loven. Loven har udtrykkelig krævet, at disse Midler skulde skaffes paa ekstraordinær Maade, at det skulde være særlige Indtægter. Og en Lov er en Lov. Det er vel ikke blot en tidligere Finansminister, der hævdede denne Betragtning, det gælder forhaabentlig ogsaa den nuværende. Lov er Lov, og følgelig skal ogsaa denne Lov om Landmandsbanken overholdes og ogsaa overholdes af Ministeren. Det sker ved Vedtagelse af det Lovforslag, vi har fremsat. Jeg erkender, at det kunde ogsaa ske paa anden Maade, men Ministeren har til Dato ikke gjort Skridt til at opfylde Lovens Bud.

Det viste sig i øvrigt, da denne Ændring i Formueskatte-loven var gennemført, at den egentlig slet ikke var saa paakrævet, som man havde ventet, idet den højtærede Finansminister under Finanslovbehandlingen kunde oplyse, at der i hvert Tilfælde ikke i den første Omgang var medgaaet saa store Beløb til denne Skattelettelse, som man havde regnet med. Altsaa, Nøden i Millionærkredse var ikke nær saa stor, som Finansministeren i forrige Omgang havde troet. Og da det er Tilfældet, er der saa meget mindre Grund til at opretholde en saadan umoralsk Lovbestemmelse.

Som sagt, hvis der er Midler i Forvejen gennem Finansloven til Dækning af et Beløb som det, der her er Tale om, saa opfylder det ikke Budgetet, for dette Laan skal afvikles paa særlig Maade ved særlige Indtægter. Men det er kun glædeligt, hvis Finansministeren kan regne med et Overskud paa den almindelige Husholdning, for saa kan disse Penge bruges til ekstraordinære Afdrag paa Statsgælden, som den højtærede Finansminister maa være særdeles interesseret i at faa afdraget noget ekstraordinært paa, al den Stund han har stiftet en væsentlig Del af denne Statsgæld. Det foreslaas i det af os fremsatte Lovforslag, som jeg hermed anbefaler, at saafremt Stillingen er den her nævnte, saa anvendes et Beløb — altsaa svarende til det, der her er Tale om — til saadanne ekstraordinære Afdrag, medens vi ved Inddragelse af Formueskattelettelsen faar Midler, saaledes som det er paabudt, til Afviklingen af det nævnte Laan.

Jeg hørte for lidt siden med Glæde Venstres Ordfører under Behandlingen af et